

הצלקת הנפשית שאינה מגלידה

כאב וצער והרבה מחשבות שעולות, זיכרונות מהעבר מתערבבים עם המציאות של היום. הכל קשה ועצוב, הרבה פגיעות, ועכשיו הנה עוד מכה.

חושבים שאלימות היא פיזית, מכות וצלקות ועוד... אבל צלקות בנפש נשארות ונשארות, והזמן לא מצליח לרפא אותן.

הכאב הנפשי מתמזג עם הכאב הפיזי, וכבר אי אפשר להרגיש כלום. לפעמים קופצת לה תמונה, תמונה קשה וכואבת מהעבר, ואז עם הכוח שנשאר לי אני מנסה להדוף אותה ולנסות להמשיך הלאה. כי זה מה שנשאר - אני חייבת לחפש את האור בקצה מנהרה, גם אם אני יודעת שיש עוד דרך ארוכה.

הכל התחיל כשהייתי ילדה קטנה. עליזה ושמחה, אוהבת לשחק ולקפוץ כמו כל ילדה אחרת, אבל הוא גנב ממני את שמחת החיים, כשידיו המלוכלכות נגעו ופגעו בגוף הקטן והרך.

ומאז העולם הפך לאחר. הכל - אבל הכל - השתנה. צבע הפרחים, העצים, הים והשמש. הכל שינה את פניו, כאילו שכולם ראו אותי, ויודעים כמה אני ילדה רעה ומלוכלכת.

הסוד נשאר סוד ולמשך שנים ארוכות. הסוד נשמר בתוך הגוף הקטן. לא יכולתי לשתף, בגלל הבושה. בגלל האשמה. בגלל שהרגשתי מלוכלכת ורעה.

הראש והגוף התנתקו אחד מהשני. הגוף המשיך לספוג מכות ופגיעות, כאשר הראש במקום אחר, חושב לו וחולם על עתיד זוהר ועל אהבה אמיתית.

הסוד נשאר להיות סוד, שנכנס פנימה עמוק, כך שלפעמים אני כבר שוכחת מה היה, והאם באמת זה מה שקרה.

השנים עוברות, ואני מנסה לאסוף את מה שנשאר מגופי. מחזרים רבים יש לי. אבל בעמקי ליבי אני מחפשת את אותו הגבר, גבר ששוב יפגע בה. אני מאמינה שאני ילדה מלוכלכת שלא מגיע לה כלום.

והנה הוא הגיע... המתעלל שחיפש את הטרף שלו, שחיפש ילדה - אישה מחוקה. על מגש כסף הגעתי בשבילו - נערה נאה ויפה, שכשהיא עומדת מול המראה היא רואה רק כמה היא רעה.

אני מוכנה לכל פגיעה, ובמיוחד אם לפניה או אחריה תבוא מחמאה. לא מגיע לי משהו אחר.

אחרי שנים של פגיעה והתעללות נפשית, הקשר הזה מוכיח לי שוב שאני באמת הנערה הכי מלוכלכת בעולם, ולא שווה כלום.

הוא נוטש כאשר לא נשאר לי הרבה מה לאסוף מעצמי. מגופי. ושוב, מנסה לגרור את מה שנשאר, ולחפש את הטוב בעולם.

והנה הגיע המציל, הנסיך, האהבה האמיתית, כך לפחות חשבתי. וביחד מקימים משפחה, ממלכה קסומה על יסודות של סודות אפלים שנשארו שם...

לא עבר זמן עד שהבנתי ששוב נפלתי לבור עמוק. מנסה לצאת ממנו ולא מצליחה. הכל שחור מסביב. העיניים שלי מחפשות את האור. אבל הוא לא נמצא. אין אור, אין חיים.

אני מבינה דבר אחד - שהוא אותו מתעלל, אבל במסכה אחרת. בשם אחר.

אבל הפעם זה שונה, הפעם הוא יצליח לרסק אותי לחתיכות קטנות קטנות, עד שלא יישאר ממני כלום. הסתגרתי עמוק עמוק בפנים. מאמינה שאני לא שווה. אני אפס. אפס שמנסה להגן ולשמור לפחות על חלקיק קטן ממה שאני.

המילים המשפילות רדפו אותי, כל יום כל היום. עם הזמן התרגלתי לחיות בצל ההשפלה, ואפילו לחיות עם שני פרצופים: הפרצוף שאני רואה במראה והפרצוף שהעולם רואה בחוץ, שני קצוות מנוגדים של אדם אחד.

ממשיכה לחיות את החיים, לגדל ילדים, ולנסות לחייך למרות הכאב והצער, ואז מגיעה עוד פגיעה. אבל הפעם הגוף גדל והזדקן ולא נשאר מה לגרור הלאה.

אישה אחרת צעירה ויפה מזיזה אותי ממקומי, תופסת את מקומי, לוקחת לי את מה שנלחמתי לשמור במשך שנים, וזורקת אותי פצועה ומדממת. הוא כבר לא צריך אותי, גם לא בשביל להתעלל ולהשפיל, כי כבר אין בי מקום פנוי לספוג עוד פגיעות.

והסוד נשאר סוד, ולעולם לא אספר. כי בנפשי אני עדיין אותה ילדה קטנה. הילדה המלוכלכת שאף אחד לא אוהב.

כתבה: סוזי שוקייר חורי

עו"ס בעמותת מעון חירום לנשים